

Sygn. akt VIII C 285/23

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

dnia 17 lipca 2023 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi w VIII Wydziale Cywilnym

w składzie: przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

protokolant: stażysta Aleksandra Łuczak

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 6 lipca 2023 roku w Ł.

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w W.

przeciwko D. A.

o zapłatę

oddala powództwo,

przyznaje na rzecz M. M. kwotę 180 zł (sto osiemdziesiąt złotych) tytułem wynagrodzenia kuratora dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, którą nakazuje wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 2 grudnia 2022 r.

Sygn. akt VIII C 285/23

UZASADNIENIE

W dniu 13 grudnia 2021 roku powód (...) spółka z o.o. w W., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, wytoczył przeciwko pozwanemu D. A. powództwo o zasądzenie kwoty 1.326,79 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości maksymalnych odsetek za opóźnienie od dnia 13 grudnia 2021 roku do dnia zapłaty, a także o zwrot kosztów procesu. W uzasadnieniu powód wyjaśnił, że w dniu 6 lutego 2018 roku pozwany zawarł umowę pożyczki na okres 30 dni, na mocy której otrzymał kwotę 700 zł. Umowa została zawarta w formie elektronicznej po uprzednim złożeniu wniosku przez pozwanego. Na mocy umowy pozwany zobowiązał się do zapłaty kwoty pożyczki oraz określonej w umowie opłaty, z której to powinności nie wywiązał się, co dało pożyczkodawcy prawo do naliczenia odsetek za opóźnienie. Powód podniósł również, że nabył wierzytelność wobec pozwanego w drodze umowy cesji z dnia 10 marca 2021 roku zawartej z (...) spółka z o.o. Wcześniej, bo w dniu 31 lipca 2018 r. pierwotny wierzyciel Via sms pl spółka z o.o. zbył wierzytelność dochodzoną pozwem na rzecz (...). Tego samego dnia (...) zbył wierzytelność przysługującą wobec pozwanego na rzecz (...) spółka z o.o. Na dochodzoną pozwem kwotę składają się 897,26 zł tytułem kapitału i prowizji, 5,75 zł tytułem odsetek kapitałowych oraz 423,78 zł tytułem skapitalizowanych odsetek za opóźnienie.

(pozew k. 2- 5)

W dniu 31 grudnia 2021 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi w sprawie II Nc 1807/21 wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, którym zasądził od pozwanego na rzecz powoda dochodzoną pozwem kwotę wraz z kosztami procesu.

(nakaz zapłaty k. 39)

Postanowieniem z dnia 29 marca 2023 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi ustanowił dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie było znane, kuratora w osobie pracownika II Wydziału Cywilnego.

(postanowienie k. 63)

W dniu 28 kwietnia 2023 r. kurator wniósł sprzeciw, w którym wniósł o oddalenie powództwa oraz nieobciążanie pozwanego kosztami procesu.

(sprzeciw k. 70)

Do zamknięcia rozprawy stanowisko stron nie uległo już zmianie.

(protokół rozprawy k. 89)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 6 lutego 2018 r. z rachunku bankowego nr (...) należącego do pozwanego dokonano przelewu kwoty 0,01 zł tytułem „pożyczka”.

(potwierdzenie przelewu k. 32)

Tego samego dnia na rachunek bankowy nr (...) dokonano przelewu kwoty 700 zł tytułem ‘pożyczka Via Sms Pl’ (...).

(potwierdzenie przelewu k. 31)

Sporządzono umowę pożyczki numer (...) zawartej w dniu 6 lutego 2018 r., w treści której wskazano, że (...) spółka z o.o. w W. udziela pozwanemu pożyczki w kwocie 700 zł, która podlega zwrotowi wraz z opłatą za udzielenie pożyczki (197,66 zł) w terminie do dnia 8 marca 2018 roku.

(umowa pożyczki k. 25)

W dniu 31 lipca 2018 roku (...) spółka z o.o. w W. sprzedał na rzecz (...) spółka z o.o. w T. wierzytelności wynikające z tytułu umów pożyczek, w tym wierzytelność oznaczoną jako przysługującą na mocy umowy nr (...) z dnia 6 lutego 2018 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k. 23, załącznik k. 24 v.)

Na mocy umowy przelewu wierzytelności zawartej tego samego dnia, (...) spółka z o.o. w T. przeniósł na (...) spółka z o.o. w W. wierzytelności wynikające z tytułu umów pożyczek, w tym wierzytelność oznaczoną jako przysługującą wobec pozwanego na mocy umowy nr (...) z dnia 6 lutego 2018 roku.

(umowa przelewu wierzytelności k. 21, załącznik k. 22)

W dniu 10 marca 2021 roku (...) spółka z o.o. w W. zawarł z powodem umowę cesji, której przedmiotem były wierzytelności wynikające z umów pożyczek gotówkowych, w tym wierzytelność oznaczona, jako wynikająca z umowy pożyczki nr (...) zawartej w dniu 2 czerwca 2018 r. Stosownie do treści § 2 ust. 2 zd. 2 cedent przełał na rzecz cesjonariusza wierzytelności, przy czym skutek przeniesienia własności wierzytelności następuje z dniem zapłaty przez cesjonariusza pełnej kwoty określonej w umowie. Zgodnie z § 3 ust. 1 cesjonariusz zobowiązał się do zapłaty ceny w terminie 7 od dnia zawarcia umowy.

(umowa przelewu wierzytelności k. 10- 12, załącznik k. 20)

Następnie w dniu 19 maja 2021 roku (...) spółka z o.o. w W. zawarł z (...) spółka z o.o. w W. aneks nr (...) do umowy przelewu wierzytelności w celu doprecyzowania pakietu wierzytelności w szczególności w zakresie wysokości należności głównej, prowizji oraz roszczeń ubocznych. W § 2 ust. 2 zd. 3 cedent oświadczył, że przełał na rzecz cesjonariusza wierzytelności wskazane w aneksie, w szczególności w załączniku nr 3, a cesjonariusz nabył te

wierzytelności w całości, przy czym skutek przeniesienia własności wierzytelności następuje z dniem zapłaty przez cesjonariusza pełnej kwoty określonej w umowie.

(aneks do umowy przelewu wierzytelności k. 18- 19)

Do dnia wyrokowania pozwany nie spłacił zadłużenia dochodzonego przedmiotowym powództwem.

(okoliczność bezsporna)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów z dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, które nie budziły wątpliwości Sądu.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo jest niezasadne.

Na wstępie rozważań prawnych przypomnienia wymaga, że w myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia twierdzenia faktycznego spoczywa na tej stronie, która z tego twierdzenia wywodzi skutki prawne. Reguła ta znajduje również swój procesowy odpowiednik w treści art. 232 k.p.c., w świetle którego to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obecnie Sąd nie jest odpowiedzialny za wynik postępowania dowodowego, a ryzyko nieudowodnienia podstawy faktycznej żądania ponosi powód. Podkreślenia w tym miejscu wymaga, że powód, jako strona inicjująca proces, jest obowiązany do udowodnienia wszystkich twierdzeń pozwu, w oparciu o które sformułował swe roszczenie. Zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, zadaniem sądu nie jest zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie, ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok SN z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997/6-7/76). Podkreślić jednak należy, że dowodzenie własnych twierdzeń nie jest obowiązkiem strony ani materialnoprawnym, ani procesowym, a tylko spoczywającym na niej ciężarem procesowym i w konsekwencji sąd nie może nakazać, czy zobowiązać do przeprowadzenia dowodu i tylko od woli strony zależy, jakie dowody sąd będzie prowadził. Jeżeli strona uważa, że do udowodnienia jej twierdzeń wystarczy określony dowód i dlatego nie przytacza innych dowodów, to jej błąd nie jest usprawiedliwiony, sama ponosi winę niezgłoszenia dalszych dowodów i nie może zarzucać nieuzasadnionego uniemożliwienia wykazania jej praw.

W przedmiotowej sprawie powód nie wykazał swojej legitymacji czynnej do występowania w przedmiotowym procesie. Powód w żaden sposób nie udowodnił, że przysługuje mu wierzytelność w stosunku do pozwanego wynikająca

z umowy pożyczki z dnia 6 lutego 2018 roku w wysokości dochodzonej przedmiotowym powództwem. Powód nie udowodnił, że skutecznie nabył wierzytelność względem pozwanego od (...) spółka z o.o. w W., wobec niewykazania, iż spełnione zostały oznaczone w umowie cesji warunki zbycia wierzytelności. Przypomnieć należy, że w myśl postanowień umowy cesji z dnia 10 marca 2021 roku, uzupełnionej następnie Aneksem nr (...) zawartym w dniu 19 maja 2021 roku, zbycie wierzytelności następowało pod warunkiem zapłaty ceny, która zgodnie z § 3 ust. 1 umowy sprzedaży wierzytelności podlegała uiszczeniu w terminie 7 dni od dnia zawarcia umowy. Dla wykazania skutecznego przejścia wierzytelności niezbędne było zatem przedłożenie bądź dowodu zapłaty ceny przez cesjonariusza, bądź też oświadczenia o zapłacie ceny i przejściu wierzytelności sporządzonego przez cedenta po ziszczeniu się warunku, o którym mowa wyżej. Żaden z w/w dokumentów nie został jednak załączony w poczet materiału dowodowego, w konsekwencji czego nie sposób uznać, aby powód wykazał, iż nabył ze skutkiem prawnym wierzytelności wobec pozwanego.

Co prawda w § 2 ust. 2 zd. 2 Aneksu nr (...) strony wskazały, że cesjonariusz (z pewnością przez pomyłkę strony błędnie wskazały cedenta zamiast cesjonariusza) w dniu 19 marca 2021 r. dokonał na rzecz cedenta zapłaty na poczet ceny wierzytelności kwotę, która w całości została zaliczona na poczet ceny oznaczonej aneksem. Jednak co istotne była to tylko część ustalonej przez strony ceny, gdyż w kolejnym zdaniu strony wskazały, że zapłata pozostałej części ceny

nastąpi w formie przelewu na rachunek cedenta prowadzony przez (...) Bank S.A. W tym miejscu należy przypomnieć, że zgodnie z § 2 ust. 2 zd. 3 Aneksu nr (...) zawartego w dniu 19 maja 2021 r., skutek przeniesienia własności wierzytelności został zastrzeżony pod warunkiem zapłaty przez cesjonariusza pełnej kwoty określonej w umowie, a nie tylko jej części. Nie budzi przy tym wątpliwości, że obowiązkiem powoda było wykazanie, że umowa cesji została skutecznie zawarta – tj. że powód uiszczył oznaczoną w umowie cenę. Powinności, o których mowa, powód sprostować nie zdołał, gdyż nie przedstawił dowodu zapłaty pełnej kwoty określonej w umowie sprzedaży wierzytelności.

Poza tym w załączniku nr 3 do umowy cesji wierzytelności z 10 marca 2021 r. wskazano, że jej przedmiotem jest m.in. wierzytelność wynikająca z umowy pożyczki nr (...), ale zawartej w dniu 2 czerwca 2018 r., czyli w innej dacie, niż to wskazał powód w uzasadnieniu, na co złożył potwierdzenie w postaci umowy pożyczki i dwóch dowodów dokonania przelewów bankowych (6 lutego 2018 r.).

Z opisanych powyżej przyczyn uznać należy, że powód nie udowodnił, że pozwany ma obowiązek zapłaty na jego rzecz kwoty dochodzonej pozwem, co musiało skutkować oddaleniem powództwa w całości.

Ponieważ postanowieniem z dnia 29 marca 2023 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Łodzi- Widzewa w Łodzi ustanowił dla pozwanego, którego miejsce pobytu nie było znane, kuratora w osobie pracownika II Wydziału Cywilnego, w pkt. 2 wyroku Sąd przyznał na rzecz M. M. kwotę 180 zł tytułem wynagrodzenia kuratora, którą nakazał wypłacić z zaliczki uiszczonej przez powoda w dniu 2 grudnia 2022 r.

Z powyższych względów orzeczono, jak w sentencji.